

Folks Vidnesbyrd havde hørt, at Kaptain Bardenfleth uagtet Instruzen havde den 20de September eller saa bortjaget nogle fremmede Fiskere ved Angen nord for Grenaa, men disse „paalidelige Mands“ Vidnesbyrd vare saa paalidelige, at den høitærede Minister selv erklærede, at de vare rigtige. Det var altsaa 4 Tilfælde, hvor mine Angivelser have været fuldstændig paalidelige. Hvor kan den høitærede Minister saa igjen komme tilbage til de Insinuationer, for at bruge et Udtryk fra hans første Foredrag, at jeg finder mig foranlediget til at fremkomme med Klager, hente fra Efterretninger i Bladene og ukjendte Folk? Det Gnefte, der nu er tilbage mellem os, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Kaptain Bardenfleth har Ret, naar han siger, at svenske Fiskere ikke have fisket i vore Indsøer syd for Sjælland, eller om Politimesteren har Ret, der bor midt for dette snevre Band og altsaa kan se de Fremmedes Fiskeri — det Spørgsmaal, hvorvidt Klagerne og han have Ret, naar de skrive til Indenrigsministeriet, at dette har fundet Sted, og paastaar, at det er stet i Kraft af Kapitain Bardenfleths Udtalelser om, at de Fremmede frit maa fiske overalt, hvor det er danske Fiskere tilladt. Uagtet jeg har forskjellige Udtalelser for, at det omtalte Fiskeri faktisk er foregaaet, har jeg tidligere udtrykkelig undladt at nævne det, fordi jeg havde nok i Politimesterens og Ministeriets Skrivelser, som jeg oplæste. Ingen vil negte, at hvis den høitærede Minister kun svarede ifølge Kapitain Bardenfleths Indsigelser paa Politimesterens Skrivelse, maatte han i sit Svar have gjort Politimesteren opmærksom paa, at det af ham angivne Fiskeri ikke fundt Sted. Hvorvidt den angivne Udtalelse af Kapitain Bardenfleth var rigtig eller ikke, har den høitærede Minister ikke udtalt sig om i sit Svar, men derved, at han har tiet og givet den almindelige Resolution, har han efter min Formening, og jeg tror ikke, det vil benegtes af Noget, netop betræffet begge Dele.

Paulsen: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvorledes Forholdet har været ligeoverfor de engelske og tydske Fiskere, eftersom den høitærede Minister bestemt har erklæret, at der, ialtsald af Tydskere, ikke i det sidste Par Aar har været og heller ikke i Fremtiden vil blive fisket paa dansk Territorium, og denne Erklæring har den høitærede Minister afgivet med den Tilspining, at maasse af og til nogle Klager kunde være foranledigede ved de store Vanfærligheder, der unegtelig ere tilstede for at ramme de Skyldige, naar virkelig danske Fiskere selv lade sig leie og engagere til at udføre Arbejde for den tydske Kapital, repræsenteret af Fiskere. — Jeg har derimod bedt om Ordet for et Dieblit at døale ved Forholdet ligeoverfor de svenske Fiskere, idet det forekommer mig, at det kunde være hensigtsmæssigt, om der ogsaa fra anden Side her i Salen idag

blev udtalt, hvorvidt man delte den Anskuelse, at man burde fortsætte paa den hidtil fulgte Vej ved at give de svenske Fiskere Ret til paa aabne Ryster — intet Andet, — at udføre deres Fiskeri. Jeg for min Person skulde meget ønske, forsaavidt det var muligt, og ikke bindende Traktater forhindrede det, at denne Tilladelse kunde bortfalde saa snart som muligt. Den høitærede Minister nævnte blandt Andet to Grunde, som — ialtsald opfattede jeg det saaledes — burde gjøre os tilbøjelige til at holde paa den bestaaende Tilstand. Den ene var den, at ihvorvel Svenske havde Fordel af at fiske paa dansk Eøomraade, var det, sagde Ministeren, ikke til mindste Fordel for de Danske at kunne fiske paa svensk Ryst. Jeg tror imidlertid ikke, fra hvilken Side end den høitærede Minister har hentet denne Oplysning, at den kan anses for afgjørende. Jeg tror derimod, at, naar Drefund udtrykkelig undtages, have de svenske Fiskere den langt overveiende Fordel ved at kunne fiske i de danske Farvande, og jeg søger Bevist derfor deri, at der er mange svenske Fisterbaade i de danske Farvande, medens der, med Undtagelse af Drefund, ikke findes danske Fisterbaade i svenske Farvande. Det andet Motiv, den høitærede Minister ansøgte, stiller jeg mig om muligt endnu forsigtigere overfor. Den høitærede Minister ansøgte i Anledning af Forholdet paa Bornholm, at han paa Grund af Klager fra Fiskeribesølfningen derovre havde afstøket Autoriteternes Erklæring over, hvorledes Sagen hang sammen, og at disse Autoriteter — jeg gaar ud fra, at der derved forstås Politimestrene — havde været, at Svenskernes Fiskeri ikke alene ikke var til Skade for Fiskerne og for Fisken, men endog saa til Gavn for Befolkningen, idet den fangede Fisk — hvis jeg erindrer rigtigt, blev der nævnet Sild — kunde sælges billigere paa Land. Jeg siger, at jeg stiller mig overordentlig varfomt overfor dette Motiv, thi hvor fuldt ud jeg end anerkjender den Betydning, et Næringsmiddels billige Salg kan have for Befolkningen, staar det mig dog paa den anden Side ikke klart, om det er rigtigt at benytte dette Moment som medvirkende Aarsag til at fastholde den bestaaende Tilstand, idet det forekommer mig, at man derved, samtidig med at man paa anden Maade søger at opbølge det danske Fiskeri, paa en vis Maade lægger en Hæmsle paa Udviklingen. Jeg skal være den Første til at erkjende — jeg tør sige desværre, — at den svenske Fisker er dygtigere i Udprælsen af sit Overv og tarveligere i sine Fordringer end den danske, og at han derfor for Dieblirket overgaar denne, dette sagt i Almindelighed. Jeg tvivler derfor heller ikke om, at den svenske Fisker vil kunne tages som et Slags Væremester for den danske; men det kan dog ikke derfor billiges, at man paa en Maade bortstrammer endel af Befolkningen paa Bornholm eller andre Dele af Danmark fra idetmindste at forsøge at ernære sig